

Η "ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ", ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΙΩΣΗΦ

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΧΩΡΙΣ ΣΤΕΜΜΑ

Ο θάνατος της Αικατερίνης Σράτ. Το ρωμάντο μιάς όμορφης θεατρίνας. Ένας κρυφός έρωτας του Φραγκίσκου Ιωσήφ. Η «Κάτε» και η αυτοκράτειρα Έλισαβέτ. Το μεγαλοπρεπές μέγαρο της Γκλοριτεγκάσσε. Πώς η Αικατερίνη Σράτ έγινε αυτοκράτειρα χωρίς στέμμα. Η τραγική συμφορά των Άψβούργων. Μία μοναδική συλλογή ισομηνμάτων. Τα τελευταία χρόνια της «ευνοουμένης» του αυτοκράτορος της Αυστρίας, κλπ. κλπ.

Ένα μεγαλοπρεπές μέγαρο που έχει τον αριθμό 9 στην άριστοκρατική Γκλοριτεγκάσσε της Βιέννης πέθανε πρό ημερών η περίφημη αυτοκράτειρα χωρίς στέμμα, μία πορρένη γυναίκα που ήταν επί 25 χρόνια η «έμπιστος» και η «ευνοουμένη» του γέρου αυτοκράτορος των Άψβούργων Φραγκίσκου Ιωσήφ. Στην προπολεμική αυτοκρατορική Βιέννη η Γκλοριτεγκάσσε ήταν η Λεωφόρος των πλουσίων, όπου καθόντουσαν όσοι είχαν πάνω από είκοσι εκατομμύρια. Σ' αυτή λοιπόν την πασίγνωστη Λεωφόρο είχε το μέγαρό της, κ' η Αικατερίνη Σράτ, η αυτοκράτειρα χωρίς στέμμα, η πανίσχυρη γυναίκα της Αυστρίας. Οι Βιεννέζοι την έλεγαν: «η έμπιστος του άρα του αυτοκράτορος». Η γυναίκα αυτή μετά τον πόλεμο είχε κλειστή στο πο-

λυτελές μέγαρό της και δεν δεχόταν κανένα, ούτε και μιλούσε με κανένα. Εκεί, η μυστηριώδης Αικατερίνη Σράτ ζούσε με τις αναμνήσεις του παρελθόντος.

Η Αικατερίνη Σράτ έχει μία μυθιοποιημένη ζωή. Ήταν κόρη ενός μικρού και άσημου ταχυδρομικού υπαλλήλου του Μπάντεν, με άγαπούσε από μικρή το θέατρο κ' έτσι μόλις έγινε δεκαεπτά χρόνων γύγχε στη σκηνή του Μπουργκτεάτερ, όπου σημειώσε άμέσως από τα πρώτα της θέματα, ένα σωρό θριαμβευτικές επιτυχίες. Ήταν ένα χαριτωμένο κορίτσι, ζωηρό, έξυπνο, πνευματώδες και η αυτοκράτειρα της Αυστρίας Έλισαβέτ το συνεπάσθη, του χάρισε τη μεγάλη φιλία της και το εισήγαγε στην Αύλη. Η Έλισαβέτ μάλαστα έχάρηκε σε άπίστευτο βαθμό όταν είδε ότι κ' ο αυτοκράτωρ Φραγκίσκος Ιωσήφ άρχισε να δείχνει ένα ζωηρό ενδιαφέρον για την θελκτική θεατρινούλα.

Ο Φραγκίσκος Ιωσήφ όπεφερε τότε από μία στυγνή μεγαλομπορούσε να τον διασκεδάσει αυτοκράτωρ γνώρισε την Αικατερίνη Σράτ, την Κάτε, όπως την έλεγαν, ξαναβρήκε το κέφι του και από τότε η διανοητική του και από τότε η «ευνοουμένη» του. Περιττόν είναι να αναφέρουμε κανείς ότι ο Φραγκίσκος Ιωσήφ είχε διακόψει κάθε δεσμό με την αυτοκράτειρα, τη θρυλική Έλισαβέτ. Η Κάτε λοιπόν, από την εποχή εκείνη έγινε μία πραγματική «αυτοκράτειρα χωρίς στέμμα» και η έμπιστος μυστικοσύμβουλος του Φραγκίσκου Ιωσήφ, ο οποίος δεν άποφάσιζε τίποτε, αν δεν ρωτούσε πρώτα την αγαπημένη του. Έχει δε εξακριβωθεί, ότι πούτη η Σράτ είδοποίησε τον αυτοκράτορα της Αυστρίας για τους κινδύνους που διέτρεπε ο θρόνος του και γενικά η Αυστρία από το κόμμα του πολέμου, το 1913. Όταν κατόπιν ξέσπασε ο πόλεμος, οι Γερμανοί ζήτησαν από την Αυστρία να τους δανείσει μερικά κανόνια των 42. Οι άνωτεροι άξιωματικοί τότε, άπέφυγαν να αναφέρουν αυτή την αίτηση στον αυτοκράτορα, από φόβο μήπως άρνηθή κ' έστειλαν δίγως την άδειά του τα κανόνια. Η «Κάτε» όμως το έμαθε και το είπε του Φραγκίσκου Ιωσήφ. Μά ήταν πειά άργά, γιατί τα κανόνια είχαν φτάσει κιάλας στο μέτωπο. Ο αυτοκράτωρ τότε, έξαλλος από το θυμό του, κάλεσε άμέσως τους άπευθύνους στα άνάκτορα και

μπροστά στην αγαπημένη του «Κάτε» τους φώναξε άπειληκτικά: «Δέν θέλω να στείλετε κανένα στρατιώτη μου στο μέτωπο! Άς κρατήσουν τα κανόνια οι Γερμανοί, άφού τους τα στείλεις! Μά άς τα «δουλέψουν» με δικούς τους στρατιώτες!...

Ο Φραγκίσκος Ιωσήφ, έγκατέστησε την «ευνοουμένη» του στο μεγαλοπρεπές μέγαρο-ανάκτορο της Γκλοριτεγκάσσε και κάθε μέρα δεχόταν εκεί πέρα, σε ένα σαλόνι του, τους έπίσημους της αυτοκρατορίας. Το μέγαρο αυτό άνηκε άλλοτε στον περίφημο τραπέζιτη Τάσουουκ. Σήμερα στεγάζει μία μοναδική συλλογή ισομηνμάτων, την συλλογή της «αυτοκρατορίας χωρίς στέμμα».

Η Αικατερίνη Σράτ, ύστερ' από τον πόλεμο, κατά την τραγική περίοδο των ταραχών της Αυστρίας, άναγκάστηκε πολλές φορές να άποχωρηθή μερικά από αυτά τα κοσμήματα, για να μπορέσει να έξασφαλίση τη ζωή της και να μη πεθάνη από την πείνα!

Η «Κάτε» είχε χάσει πια την άγλη της και τη μεγαλοπρέπεια της ζωής της. Είχε περάσει πόσους καιρός από την άδέχαστη εκείνη μέρα που είχε πέσει στα πόδια του αυτοκράτορος για να του ζητήσει κάποια χάρι και τον είχε γοητεύσει με τα φωτεινά και γαλάνα μάτια της!

Πώς είχε γίνει λοιπόν αυτό το θαύμα; Ο Φραγκίσκος Ιωσήφ ήταν—όπως είπαμε—ένας νευρασθενής, ένας μισάνθρωπος και δέν ένοιωθε την παραμικρή συμπάθεια για κανένα. Κι' όστόσο η όμορφη Αικατερίνη Σράτ, είχε καταφέρει να γίνει η «άγαρίστη φίλη» του. Η αυτοκράτειρα Έλισαβέτ της μίλούσε με το «ού» και ήταν εύχρηστημένη που η θεατρινούλα αυτή είχε καταφέρει να ξαναβώση το κέφι του στον άνδρα της, στην «αγαυωμένη φίλη» του, όπως τον έλεγαν. Σ' αυτήν πάλι έμπιστευόταν τον αυτοκράτορα, όταν έφευγε για τ' άτελειωτα ταξείδια της, με τα όποια προσπαθούσε κ' αυτή να διασκεδάσει την άρωστη ψυχή της και την άγίαστρευτη μεγαλοχολία της.

Η «Κάτε» λοιπόν έδωσε θάρρος στον Φραγκίσκο Ιωσήφ, όταν ξαναβώσε μια ήμερα το έραμα του Μάγιερλινγκ και προσπαθούσε να τον παρηγορήσει. Η ίδια πάλι, με δάκρυα στα μάτια, του άγγέγειλε μια ήμερα την τραγωδία της Γενεύης, τη δολοφονία δηλαδή της αυτοκρατορίας Έλισαβέτ από έναν τρελλό άναρχικό.

Το περίοιο είχε όστόσο, ότι η Σράτ δέν θέλησε ποτέ ν' άποκατευθή στην πολιτική και στις αώλικές μηχανορραφίες. Μπορεί να πή κανείς πως ένοιωθε με άπέγθεια γι' αυτή. Κι' όταν έβλεπε ότι ο προθάλαμος του σαλονιού ήταν γεμάτος από κόσμο, έβρισκε πάντα μια πρόσαι και άνέβαλλε τις άκροάσεις για την άλλη μέρα, για να μπορέσει έτσι να ξεκουραστή λιγάκι ο «κακομοίρης» ο αυτοκράτωρ, όπως έλεγαν.

Ο Φραγκίσκος Ιωσήφ έλάτρευε στ' αλήθεια την «αγάριστη» φίλη του. Κάθε πρωί έβγαίνει από μια μικρή πόρτα του Σαίμπουρν στη Μαξιμγκάσσε κ' από εκεί πήγαινε άπάναντι στη Γκλοριτεγκάσσε, για να πη την καλημέρα του στην Αικατερίνη Σράτ. Ο αυτοκράτωρ είχε τη συνήθεια να ζυπάνει πολύ πρωί. Το καλοκαίρι σηκωνόταν στις τέσσερες ή ώρα και το χειμώνα στις πέντε!

Καταλαβαίνει κανείς τώρα τί τραβούσε από τους πολιτικούς και τους άνωτερους υπαλλήλους του κράτους η «αυτοκράτειρα χωρίς στέμμα». Όλοι αούτοι την παρακαλούσαν να πη ένα καλό λόγο γι' αούτους στον αυτοκράτορα. Τα δώρα που έλάμβανον λοιπόν ήταν άναριθμητα και άπερίγραπτα. Τα άραιότερα όμως απ' όλα ήταν τα δώρα του τσαρικού (Η συνέχεια εις την σελ. 1052)

Η Αικατερίνη Σράτ

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΧΩΡΙΣ ΣΤΕΜΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1045)

της Βουλγαρίας Φερδινάνδου, ο οποίος δεν ήταν και τόσο αγαπητός στον Φραγκίσκο Ίωσήφ και προσπαθούσε με τη βοήθεια της «Κάτε» ν' αποκτήσει τη συμπάθεια του. Κάθε φορά λοιπόν που πήγαινε στη Βιέννη ο Φερδινάνδος, της χάριζε μαργωριτάρια και κοσμήματα μεγάλης αξίας. Μά το περίεργο είνε πως ούτε κ' η «Κάτε» συμπαθούσε το βασίλειά της Βουλγαρίας κι' έτσι όλες τὰ δώρα του έπληθαιναν χαμένα. Αυτή δε άκριβώς η διακριτικότητα της και η άρετή της, την έκανε πιο αγαπητή και πιο απαραίτητη στο γέρο αυτοκράτορα.

Όταν τὸ 1916, ο Φραγκίσκος Ίωσήφ πέθανε, συντριβείς από τὸ βάρος τῶν χρόνων και τῶν συμφορῶν, ἡ Αικατερίνη Σράτ μπήκε στο νεκρικό θάλαμο στο μπράτσο του διαδόχου αρχιδουκῶς Καρόλου, κλαίγοντας με λυγμούς τὸν αυτοκρατορικό φίλο της.

Σταίπα, από τὴν ἄλλη μέρα, κλειστική στο μεγαλοπρεπές μέγαρό της, μακριά από κάθε θόρυβο και κάθε ταραχή. Δεν δειχόταν παρά μερικές παλιές φίλες της, που της κρατούσαν συντροφιά και τὴν παρηγορούσαν. «Ως τὴ μέρα δὲ τοῦ θανάτου της, ἡ περιφιλομένη αὐτή «αὐτοκράτειρα χωρίς στέμμα» ἀπέριπτε τις προτάσεις τὸν ἐκδοτῶν νὰ γράφει τὰ Ἀπομνημονεύματά της.

Κι' έτσι ἡ Αικατερίνη Σράτ ἐπῆρε μαζί της στὸν τάφο, τὰ μεγαλύτερα μυστικά της αυτοκρατορίας τῶν Ἀψβούργων.

Z. ΚΛΕΜΑΝ

ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ ΠΟΥ ΣΚΟΡΠΙΖΟΥΝ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1028)

Μάνουελ Ρίμεντ. Μπήκαν μιά νύχτα στη σπηρή του και τὸν ρούφησαν τὸ αίμα, χωρίς κανεὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῆ. Καὶ τὸ πὸς περίεργο είνε ὅτι τὸ ἄλλο βράδι ἤβελαν νὰ συνεχιστὸν τὸ δειτὸ τους με τὸ αίμα κι' ἄλλο συντροφίον τὸ ἄντικυ Μάνουελ. Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ρίμεντ τὴς περιμένασαν καὶ κατορθώσαν νὰ πάρουν μαζί μὲ ἀπόχη. Σήμερὰ ἡ Βασιλοὶ αὐτὴ βασίτισε μιλιοσυκομένη στὸ Ἐντομολογικὸ Μουσείον, ὅπου πηγαίνον ταχτικά οἱ Ἀνοδελκοὶ γιὰ νὰ τὴν θαμιάσουν.

Ἐπειτα και ἡ ἀφίδες είνε ἐπιβιόνητα ἔντομα και μοροῦν νὰ καταστρέφον οὐλολήθρες καλλιγεργήμας ἐτάσεις. Ὑπάρχον ἐπίσης ἔντομα και τὰ ὅποια δταν κεντρίσον ἕναν ἄνθρωπο, πεθαίνει, γιατί τὸ κεντρί τους ἔχει ἕνα τρομερὸ δηλητήριο. Μά ἴσως αὐτὴ και ἕνα παρόμοιο εἶδος κολεατῆρον τὰ ὅποια είνε τόσο μεγάλα, τόσο δυνατά και τόσο τολημικά, ὥστε πολλές φορές βοῦνται και σὰ νερά τὸν λυμῶν και τὸν ποταμῶν γιὰ ν' ἀράξουν ἕνα διάταχο ἢ ἕνα νάρι και νὰ τὸ καταβοχθίσουν !..

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ μὴ λογαριάζουμε τὰ ἔντομα και νὰ τὰ φοβώμαστε μόνο, δταν πέφτουν κατά λεγόντες ἐναντίον μας. Ὅπως σὰς ἀπέδειξε ὑπάρχον ἔντομα, τὰ ὅποια είνε πὸς φοβερά κι' ἀπὸ αὐτὰ θηρία τὴς ζοιγίας. Γι' αὐτὸ ἄλλοστε και οἱ ἔντομολογοὶ σήμερὰ ἀγωνίζονται γιὰ ν' ἀνακαλιθρῶν τὸν τρόπο, με τὸν ὅποιο οἱ ἄνθρωποι θὰ μοροῦν νὰ τὰ ἐξολοθρῶσουν, δταν τοῦ ἀπειλοῦν τὰ ἐσθιδιματά τους και τὴ ζοή τους !

ΕΜΙΑ ΓΙΑΝΙΚΕΤΟΝ

ΤΟ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1037)

τρομερὸ !.. Συγχωρησάτε με, πρέπει ἀμέσως νὰ βεβαιωθῶ ἂν είνε ἀλήθεια. Ὑστερὰ θὰ ξαναρθῶ νὰ πάρω αὐτὸ τὸ πολίτευο κοσμημα και νὰ πληρώσω τὸ διελίσιο τὴς ἄξίας του. Σὰς εἰχαριστῶ, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴς πληροφορίες σας, κίριε Σεκέλ...!

Κι' ὁ ἀγνωστός ἔργου βιαστικῶς ἀπὸ τὸ κοσμηματοπωλεῖο, Ὁ Σεκέλ τότε θυμήθηκε τοὺς δύο πελάτες του. Μάταια όμως κάρταξε νὰ τοὺς ἀνακαλιθρῆ. Καὶ μαζί τους εἶχαν πάρει κι' ἄλλα τὰ σπάνια κοσμηματά του. Τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, ἄρχισε νὰ φωνάζει, ἔτρεξε στὴν ἀστυνομία, πήγε ἀκόμη και στὸ σπίτι τὴς περιφημῆς Γιαννέτας. Ἐκείνη τὸν ἱσοδέχτηκε μ' ἕνα ψυχρὸ χαμόγελο. Κάθισσε σὲ μιά πολυθρόνα ὅσο μοροῦσε πὸ ἀναιδώστερα και τοῦ εἶπε :

—Τώρα, ἀγαπητέ κίριε, εἶμαι σίτε διαταγῆ σας.

Ὁ Σεκέλ, σφιδάλλοντας, τὴς διηγήθηκε τὸ πᾶθμά του.

—Δὲν ξέρω τίποτε, τοῦ ἀπάντησε ἡ ὄμορφη Ἀργεντινῆ. Ὁ σενιόρ πὸς με συνάντησε μ' εἶχε συναντήσει στὸ ὄρημο. Μοῖ πρόστεινε νὰ μ' ἀγοράσω ἕνα κοσμημα. Μπήκαμε στὸ μαγαζὶ σας. Μά βασθεθήκαμε, γιατί εἶχατε συζήτησι, και φύγαμε. Δὲν ξέρω και δὲν ἔχω ἰδέα πὸς σὰς ἔλεγε...!

Ἡ Γιαννέτα δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Μά ὁ Σεκέλ δὲν μπόρεσε νὰ ἀποδείξῃ τὸ δικαστήριο τὴν ἐνοχή της. Ἐτσι οἱ δικασταὶ τὴν ἀδίκωσαν. Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους δύο συννοχῶς της, τὸν βαρῶνο και τὸ φίλο της, ἀκόμη ὁ Σεκέλ φάναξε νὰ τοὺς βοῆ. Οἱ λοιποδοῦτες, καθὼς βλέπετε, στήν Ἀργεντινὰ μεταχειρίζονται πὸς πρωτόπυτες μεθόδους γιὰ νὰ ἐξαρπίζουν τὰ θήματα τους. Ὁ αἰτωλὸς ἔμπορος λοιπὸν τόσο τρομοκρατηθῆκε ἀπ' αὐτὴ τὴν περλιέτια, ὥστε πήρε τὸ πρῶτο βαπτιό γιὰ τὴ Μασσαλία, ἄρξάζομενος νὰ μὴ ξαναγοῦρη ποτὲ πάλι σ' αὐτὴ τὴ χώρα, πὸς βασίλευε ὁ ἔρωσ κ' ἡ ἀπάτη.

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΪΝ

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΡΙΡΗ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1016)

Τὴν ἐπομένη τὸ πρῶτ, δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα τὴς Φρανσίς, ἔβαιναν τὴ νέα νὰ σπῆσθ ἀνάγκη ν' ἀνοίξει.

— Εἶχα γράμμα ἀπὸ τὴ θεία Ἐθελ! φώναξε ὁ Ρίτσαρντ.

— Ὡ, Ρίτσαρντ, εἶπε ἡ νέα με συμπόνια. Εἶνε πὸς θυμωμένη μαζί σου ;

— Θυμωμένη ; Ἄκουσε νὰ σοὺ διαβάσω τί μοὺ γράφει :

Ἐγαπητὲ μου Ρίτσαρντ,

Δὲν ξέρω πὸς νὰ σοὺ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου γιὰ τὸ θαυμάσιο δῶρο σου. Ἦμιον τόσο λυπημένη, γιατί ὁ Ριρὴ μου φύφησε δύο μέρες πρὸ τὴς ἀναχωρήσεως. Ἦταν τόσο ξαφνικός ὁ θάνατός του ! Ἀσφαλῶς θὰ ἀπόρησε πὸς δὲν ἔλασες τὸν Ριρὴ, ὅπως εἶχαμε μείνει σύμφωνα... Ἀλήθεια, πὸς ἔτυχε νὰ πληροφορηθῆς ὅτι ὁ Ριρὴ μου δὲν ζῶσε πάλι ;

Ὁ θαυμάσιος γάτος πὸς μοὺ ἔστειλες εἶνε πὸς ἡμερὸς και τὸν ἀγάπησα ἀμέσως. Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, ἀγαπητέ μου παιδί. Κ' ἡ σκέψις σου νὰ τὸν ὀνομάσῃ Ριρὴ, σὰν τὸν ἄλλο γάτο μου, με συγκίνησε πὸς.

ὉΛ' αὐτὰ μοὺ φανέρωσαν τὰ εὐγενικά σου αἰσθήματα και μ' ἔκαναν ν' ἀποφασίσω νὰ σὲ κάνω γενικό κληρονόμο μου.

Μὲ ἀπειρη ἀγάπη

Ἡ θεία σου Ἐθελ»

— Ἀοῦπν, Φρανσίς, τί λὲς γι' αὐτὸ τὸ γράμμα ; Σὲ σένα χροστὸ τὸ ὅτι ἡ θεία μου με κάνει γενικό κληρονόμο της.

— Μά καλά τότε ποῶ ἦταν ἡ γάτα πὸς κληρονοῖς ;

— Ἡ δική σου, φυσικά. Ὁ Μπρούς θὰ μίρισε τὸ ψάρι, τὸ ὅποιο ὁ Φρωκῶς εἶχε τοποθετήσι πρόχρημα μὲσά στὸ καλάθι, μπροστὰ στὴν πόρτα μου, και φέωρησε καλὸ νὰ τὸ ἀράξῃ... Τὸν πέτυχε φάνετος, ἐκείνη τὴ στιγμή και ἔτσι ἔζηγηται πὸς τὸν πῆρα και τὸν Ριρὴ τὴς θείας Ἐθελ...!

— Ὡ, τὸν ἄβλο κλέφτη !

— Ἐγὼ τὸν εὐγνωμόνῶ. Εἶνε χωροτιμῶνος ὁ Μπρούς σου. Καὶ εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ τὸν ἀγαπῶ ἐξαιρετικὰ στὸ μέλλον. Ἀπόψε, δταν θὴ βροῦμε μαζί εἰς ἀναζήτησι τὸν Ριρὴ.

— Ὡ ! Μά σκέπτεσαι νὰ ἐξακολούθησῃς νὰ ψάχνῃς γιὰ τὸν ἀνύπαρκο Ριρὴ ;

— Φυσικά. Μιά πὸς σπηθήσαμε νὰ τὸν ἀναζητήσω μαζί ! Ἀλλὰ ἂς μίρισουμε τώρα γιὰ τὸν ἀδελφὸ τὸ Μπρούς... Ἀοῦπν, ἕναν τίσιο γάτο ὀνειρευόμην νὰ ἔχωμε στὸ σπίτι μου, δταν θὰ παντρευτοῦμε... Γιατὶ δὲν ἀπαντᾶς, Φρανσίς ; ρώτησε ὁ νέος τρομερὸς. Δὲν ἔβουσε τί σοὺ εἶπα ;

— Τὸ ἔκουσα, ἀγαπητέ μου, ψυθόρισε ἡ νέα. Καὶ εἶμαι σύμφωνη !

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΣΤΟΛΙΝΩΦ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 1012)

κο δαχτυλίδι. Εἶδα ὅτι δὲν τὴς ἔκανε καμμιά ἐντύπωσι... Τὸ πέταξε μέσα σ' ἕνα συρτάρι κι' οὔτε τὸ ξαναφόρεσε πάλι. Ὁρκίστηκε νὰ μὴ χαλάσω ἄλλοτε σ' ἀνοήσιες τὰ λεφτά μου.

Ἡ Νατάσα μερικές μέρες τώρα δὲν εἶνε καλά. Εἶνε μελαγχολική, τραγουδάει με μιά φωνὴ πὸς σοὺ ραγίζει τὴν καρδιά κι' εἶνε ἀφηρημένη. Κι' ἐκείνη δὲν ἔχει τί ἔχει. Ἀναστενάζει και τὴς ἔχει κοπή ἡ ὄρεξι. Τὸ ἔπαθε ἀπὸ τὸν καιρὸ πὸς ἔβρασε στὸ σπίτι ἀπὸ τὸν κρεμασταλὸ, τὸν Ἐρήμοβιτς. Εἶνε ἕνας ὄμορφος ἀνδρας γεμιστὸς ὕγια και δύναμι. Ὅταν πηγαίνο μαζί του, ὁ κόσμος με κτυπάει με οἶκτο. Τότε καταλασβάνο τὴν ἀδυναμία μου. Λυπᾶμαι πὸς εἶμαι τόσο κοντός, τόσο κακοφτιαγμένος και τόσο κίτριος. Ἀν ἦμιον σὰν τὸν Ἐφήμοβιτς, ἡ Νατάσα δὲ ἦταν πὸς τρωφερὴ μαζί μου. Τί ἤβελαι νὰ φέρω αὐτὸ τὸ ἀνθρώπο στὸ σπίτι μας. Μά δὲν μπορούσαν νὰ τοῦ ἀρηθῶ τὴ φιλοξενία. Εἶχε ἐρθε ἀπὸ τὸ Σαρατῶφ στὸ Ἀστραχάν γιὰ νὰ με δῆ και νὰ με συμφοιουεθῆ ὡς πρὸς γραμματιέμο γιὰ τίς ὑποθέσεις του. Ἐτσι τὸν κάλεσα στὸ σπίτι μου. Ὅταν τὸν γνώρισα στὴ γυναικα μου τὴν εἶδα ὅτι τὰ ἔλασε. Θὰ ἔλεγε κανεὶς δτι πρώτη φορὰ ἔθλεπε ἀνδρα. Τὴ σκούνησα με τὸ χέρι μου γιὰ νὰ τὴν κάνω νὰ συνεβῆθ. Μά ἐκείνη ἀπὸ τὸς εἶνε χαμένη. Δὲν ἔχει ὄρεξι οὔτε νὰ ἐργασθῆ. Φοβάμαι ὅτι εἶ ἀρρωστήη. Τὸ εἶπα τοῦ Ἐφήμοβιτς, μὰ γέλασε πονηρά. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς ἀνάβαλε τὴν ἀναχωρησι του. Πολὸ φοβόμαι ὅτι ὁ μόνος πὸς δὰ βγῆ ζημιωμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπέθια, και εἶμαι ἐγὼ. Κι' ἀλήθεια, δὲν εἶχα κάνει λάθος. Σήμερὰ ἡ Νατάσα δὲν πήγε στὴ δουλειά. Πῆγε στὴ δημαρχία με τὸν Ἐρήμοβιτς, και διέλυσε τὸ γάμο μας. Ἐπειτα ἀπὸς πλήρως πενήτητα ρούθλια και παντρευτικὴ τὴ γυναικα μου. Ἐφυγαν γιὰ τὸ Σαρατῶφ κι' ὄμως ξέρω ὅτι ἡ Νατάσα ἔχει ἕνα παιδί ἀπὸ μένα, πὸς θὰ πάρη τ' ὄνομα τοῦ Ἐφήμοβιτς. Κι' αὐτὸ με διασκεδάξει πολὺ. Μὲ κάνει νὰ μὴ σκέφτομαι τὰ πενήτητα ρούθλια πὸς ἔλασα.